

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
 Helyben házhoz hozzá-
 és vidékre postán küldve:
 Egész évre . . . 4 —
 Félévre . . . . 2 —
 Negyedévre . . . 1 —
 Egyes számlára . . 10

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

HIRDETÉSI DÍJAK:

3 hasábos petitsor egy-
 szeri hirdetésnél soronkint
 6 kr. többszöri hirdetés-
 nél 5 kr. Bolyogdaj 30 kr.
 Nyitótér petitsora 10 kr.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA:

Kanisza utca hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.
 Kéziratok vissza nem adatnak.

FELELŐS SZERKESZTŐK:

PATAKY KÁLMÁN és TACHOTT KÁROLY.
 Kiadó és lapnajtudós: Kardos G.

KIADÓHIVATAL:

Főutca hová az előfizetők és a lap szövegeire vonatkozó felszólalások intézendők.

Korunk.

Elmfuttatás.

Medium tenuere beati! Boldog, ki az anyny középutat eltalálja!

Csakugyan úgy van, mert ki a szükségést a hasznosat egyesíteni tudja, az megtalálta az élet helyes kulcsát! Szakadatlan munká a szellemi s a phisikai érzékek tomplandók vonja maga után. Szakadatlan elvhajhászat az előlúsátságot és a tepsedést. Veszélyes mindegyik egyformán.

A zord Sahara tikkasztó homokjain botorkáló vándor már már ércjét veszítve hanyatlik alá; de im egy tenyéryní nagyságu kellemes oázis új érot át a további utra!

Tanulni! Haladni! a szoros a kitűzött ösvényen; de pihenőt tartva szórakozni!

Elismerjük tehát, hogy a szórakozás létjogosult! De ma, a XIX. század végén, mily könnyen követi a botorkálást botlás! — botlás — bukás! Nem kell hivatozni példákra, eleget producál illet társadalmunk.

Már Plató mondotta, hogy minden ismeret hasznos s az emberre nézve legfontosabb az Isten, a jó, nemes s a szükséges ismeret. A nagy tudomány ember is ezek nélkül ugyan, mint az árboez nélkül sík tengerre tásított hajó (Alkibiades).

Mintha csak Plató előtt korunk, s az íranta támasztott igények lebegtek volna. Már Kölcsey mondotta, hogy korunk sok

ismeretet kíván? Mit szólunk erre mi, kik e század utolsó negyedében élünk? Az ifúságot az élet tavaszához szoktuk hasonlítani. A tavasz virágokkal ékes minden üde pompájában ragyog, s kellemes illat árad minden felé; a szem a nézésben gyönyörködik, a lélek emelkedik, a szív édes reményvel telve az egész ember megújulva látszik, midén a tavasz egész szépségében áll előttünk. De hasonlíthatjuk-e korunk ifúságát a tavaszhoz? Vannak-e virágok, melyek dúd gyümölcstermést ígérnek? van-e üde pompája mely gyönyörködött? Erezük-e azt az illatot, mely nem kábit, hanem élvezetet nyújt testnek, léleknek?

Tagadhatlan, hogy korunk elsatnyult és lélekben? — Lélekben meghalt! Igen meghalt; de az kérem nem az ifúságnak büne, hanem büne a kornak, büne a rossz alapon álló társadalmi életnek, de legnagyobbb büne a helytelen, rossz nevelési rendszernek! Ezt nem én mondom, hanem filosofok, s ezekben egyike egy francia bölcselkedő, eléggé rámutatott egy nagyszabású munkájában (A nevelésről).

A kort a tudásra nézve nem lehet figyelmen kívül hagyni soha; — de mindazonáltal inkább kell törekedni, hogy a jellem kárt ne szenvedjen, s a jellem feltételei azon nagy, fontos kötelességek teljesítésének megszokásában központosulnak, a melyekkel Isten, haza, s az emberiség iránt tartozunk. Az ember hajlik a

végletekre. A vak fanatizmus határos a hitetlenség korszakával, az erőfeszített küzdelmeket az erényesség kora váltja fel; a nemzeti korszakra a közönyösség s az úgynevezett humanizmus kora következik.

De nem kell a világtörténelem tényeire mutatnunk annak elbizonyítása végett, hogy nemzetek csak akkor voltak nagyok, midén a köteleltségérzet erős volt egyesekben, úgy mint az egész nemzetben s a nemzeti lét legerősebb alapjául a legnagyobb szellemek, a vallást, az ezen alapuló erkölcsöt, a koronás fejedelemmel való hűséget, a haza- és az ember szeretet tekintetét és nyilván hirdették.

Tagadhatlan felsőnyös haladását jelzi társadalmunknak félszégességei mellett is a társulati szellem, mely rohamosan terjed, hódít! Előnyösen! — mert a sik csoportok gyűlései, estélyei, eszmecserekre nyit alkalmat mindig rendelkezésre álló könyvtárai szórakoztatnak s nemesítenek. Fejlesztnek elmét lelket s mi legfőbb érdemük a férfias önállóság, a hazafiaság s a honszerelmel csíráját ültetik el! Lehet sőt kell tehát szórakozni, de meg kell választani annak módját, annak eszközeit!

— „Szórakozva tanulni; de nem tanulva szórakozni! S ki a kettő közt megtalálja a helyes arányt, annak egy percert sem szabab élvezeteni hasznatalanul, mert — Beati, qui medium tenuere?

Fentti eszme által vezéreltetve látom,

TÁRCZA.

Változás.

Mi szép volt gyermek éltünk, a mikor . . .
 Ott futkostunk a kerti fák alatt;
 Mohón kergettük a himes lepett;
 S álmotunk búvós, bajos álomokat . . .
 Aztán a zöld, virágos pasítra ültünk,
 Bekalandozva vágyaink honát . . .
 Te szép babát kívántál magadnak,
 Én lovas, kardos, ezíra katonát!

De ez a világ eltűnt, oly hamar! . . .
 Te már kisasszony, felnőtt leányka vagy,
 Én meg az élet viharával küzdök,
 S e tenger árja irtózató, nagy —
 Minden megváltozott itt körülünk,
 Szemünk most mindent megfordítva lát:
 Egy szép huszár kívánsz te most magadnak,
 Én szerető lányt, esőkölo babát! . . .

Budapestben, 1886. máj. 1.

G. M.

A fogoly-madarak.

Irtó: Bard.

Éles fűtytel végeztek a cseplést a kapornaki majornak. Már szürkült az esti piros, mikor az örülen forgó domb az utolsó kévét is elkapták a Bán Sándor ötébel.

A mintova szaladt szét a poros leányserceg, s a vihorgyek egymás ruháiról a port, s szuro árpaszáltak, eltűnt a sok veres, kék, kacsagözöld szín, mint az éjszaka, ha elvonul a himes rétről. Volt ott mindentajta virágból. Nevető piros rózsák; szedereszmű magyar lányok; tiszta, fehér lilomok; ábrándos képű vend leányok, menyecskek. Az egyik vissza eserlété tizedik kezéből a villaját, a másiknak elég dolgot adott, míg kifejtette magát a legény ölelo karjaiból, mint a cserebogár az összezárt marokból.

Eles sistréggel! toluk ki a hóféhér görd a a megnyitott szelepeken; egy utolsó fordult a nagykerék tengelye, utolsótt csattant az izzó kemence ajtaja, s azzal vége lett a farasztó napi munkának.

A csintalan vend leányok, menyecskek sorra mostak tejféhez arcukat a langyos gözöl parázókádban, s aztán elkezdtek dalolni szép kenetes hangon a »Moja lila Maria«-t . . .

A kik pedig oda valók voltak a közelbe, Csáttra, Szedresre, a magyar leányok, legények, — körültáltak az öreg majorgazdát, ki sorra jegyezte fel neveiket, megdorgálva, kinek lassan járt aznap a keze.

Ott esett-le-bottlott hogy egy ideig az a »minden lében kanál« ember, a Tuske Ferko, aztán néki indult vállára vetett villával, dalolva, csintalanokdva az öltöte halado léleynökkal. Azok édes-keveset törődtek a mokaival, mert biz a szépségből csak egy gyúszire való sem jutott a Tuske Ferkónak. Pupos volt az istenadta, mint a kemence, az egyik lábavál mindig gördőbe lépett, a szája a bal fülébe sugott . . .

— Hej, haj! — Molnár Zsófi léle a feleségem senki más. A tavaszra rakok össze egy-két penézes forintocskát tulipános ládára, kék szemes vignóra, amas ezimára, aztán; te az enyém, én a tied, kassa, kapa . . . A többit nem mondhatta el. A sok dalos leány egyszerre körül állt és arca felé fordította a tiz kormet, ilyen támadásra nem volt elkészülve és nagy zavarában állg vette észre, mikor a megsértett Zsófi pulyka harraggal rottott reá és végig törölte rózsás tenyerét a tollasodó arezen. Aztán eszébe teite kezeit, megporogtatta a szoknyáját a sóbálvannnyá vált Ferkó előtt. Szönyü vilájosagot gyújtott a

Alsó-Lendva már kitzerte a civilizáció, a férfias önállóság s a huzserelem zászlaját, s magasan hordja azt, hirdelve hogy a nemzet csak úgy lehet nagy, ha egyesekben megvan az enrigia az előre halatásért s nem felede el egy nagy alantérítu mondatát: „Idegen nyelvet tudni szép, de hazai nyelvet tudni, kölésség!”

Ezért Alsó-Lendva, te a kisvárosi élet mintaképe udvözök zve, a főváros nevében! Udvözöllek tehát, hól, m-legen, mint bizonyítékát annak, hogy haladsz a modern társadalmi alapon. . . .

Bpsten, 1880 márcz. 4.

Graff Miksa.

Költő lenni, vagy nem lenni.

Régen szerettem volna már nevemet valamely czikk vagy verseske alatt nyomtatni látni. Az a gondolat, hogy ez ohajtatásom valaha még elérettem feldobogtatta keletemet, sőt voltak perceim melyekben mérész képdőlésem azzal biztatott, hogy egykor mint sok irodalmi „Janesi és Pistai” Jókai arnyéka huzodhatom s kitéphetek senkitől sem lattatva néhány szalat — mint fenti utanzók — a halhatatlanság e madarának fényes tollából, s feltuzve kalpagom mellé, mint kis Jókai, vagy legalább kis Mikszáth Kálmán felesapok én is nagy irónak!

De hiába, sorsát senki sem kerülhet el. A jó szándék még mindig bennem, de hianzott a bátorság.

„Mik Janesi” vagy „Pistai” ti dicső utanzói a nagy szellemkímádmadarának jertek segítségémre tanitások fogantatásait az arany igazságot: a k i m e r a z n y e r .

Százszor rimankodtam lellem mélyén akkép a nélkül hogy érom lett volna leküzdni az önbiatlanságot, még egész életemben kinyízt.

Mint irgylém sokszor amaz üres fejű köpző vakmerőséget, ki tudatlanul s elbizakodottan feltalokádna minden körbe, bele merészek szálni mindenbe, mihez nem értenek, s még tekintélyre is tesznek szert.

S én ki annyit tanultam, oly kitűnő nevelésben részesültem, s valóságos tudósnak érezhetném magamat, csaknem megrettenek, ha társaságban, ha emberek között saját hangomat hallom, s lenyom annak érzete, hogy a legnyomultabb szájbos is kifoghatna rajtam.

harag a boldondt szemekben; nem sok jótjövendőt belőle a legény.

Kellek-e még ezután is feleségnek Tüske Ferkó? — Kérdezte nagy haraggal, s az újait ott billegte a Ferkó savószní szemei előtt.

— Dehogy kellesz, dehogy kellesz Zsófi — sietett a felelettel. — Solla világ életbenben feléd se nézek, csak most csak az egyszer dugd el a két kezéd; nagyon esziklanóozza a szemeit. — Parancsolsz még valamit Zsofi?

— Egy szót se, de azt olyan szentül megtartsd am, mintha az oltár előtt a papnak fogadtad volna. Erted!?! Mert máskép . . .

Ertem, értem, hogyne érteném! . . . Pedig de kár, hogy ennyire a vesztésre törsz; hanem majd eső után kéred a köpönyegemet Zsófi.

— Nem tudom, ki szorul a köpönyegedre. Van nekem illommal kivarrót mellesem, abba gombomb a szerelmes szivemet és egy akkor a Bán Sándor elé, a lelke gyönyörűségére. Hej, Ferkó az arnyéka se lehetsz te annak a legénynek; nincs annak párja sehol a világon, ugy ézi a szivem!

— A tied igen, de azt gondolja e Sándor is! . . .

Mit is mondott az a legény! Eddig rá se mert arag gondolni! . . . Eh, mintha biza nem is tudna, hogy mennyire bomlik utána ez a piszka legény! Minden szentnek maga felé a keze. De hátha mégis, mégis . . .

Kivallott a világon danoló esapatból, mint a megglött fogly. Szegény kis fogoly-madarak!

Végére azonban aggodalmam, s önkínzásom sötét éjszakáim egyszerre csak félrazogott a reményesség csillaga: Az „Alsó-Lendvai Híradó” megjelent, s én munkatársul felszolgáltattam!

— Most vagy soha! — gondoltam, midőn a szerkesztő úr szép szavait a legnagyobb izgalommal végigtutottam. Julijaa szerelmes levelét maga Komcsi sem olvashatta nagyobb feljérzésdéllel s gyönyörrel mint én olvastam az „Alsó-Lendvai Híradó” szerkesztőinek sorait. Gyöngyden kibemlezhz szorongatám a levelét, miközben ismét és ismételve átutottam oly sokszor egy más után, hogy tartalmat könyv nélkül megtanultam, és soha feledni nem fogom.

Igen, ugy van — gondoltam nagy határozottsággal: Itt az idő, most vagy soha!

S kezembem tollat ragadvá, egészen új aczéllal toltam, hogy még kéziratom is szépen tanúsítsa: hogy végre valahára én is írva leítem.

De hát mit tagadtam, a dolog nem ment oly könnyen mint képzélem, hisz azt sem tudtam még első művem költemény- beszély- vagy mint Janesi és Pistai szókai, tarca czikk fele legyenne-e! Csak elkészöltem tudtam, majd meane azután a munka, gondoltam magamat biztatva, hogy valamikép el ne esuggedjen alig, ébred bátorságom.

Éjjel nappal törtem fejemet, lestem a percet, mely egy sugallommal talán alá adja a nót, s én tudni fogom, hogy micsoda szóval kezdjem el munkámat.

Hetekig tartott ez így, s én valóban szvendettem annyit, hogy megérdemeltem volna egy kis dícsőiséget, egy babér koszorút, ha végre összállhattam volna első munkámat.

De hiába, a sors ellenem esküdött. Mire az első pontot nagy szívdobogás mellett leírtam, s már „Janesi” vagy „Pistai” Kálmán mellett Jókai arnyéka szemém előtt lebegett, egyszerre csak iszonyú zaj hallatszék mindentől, oly hangzavarsok söt emelkedik fel minden irányból, hogy a partokra szakadt honatyák is alig érzé egymast az ország gyűlésben, mint eléggé bizonyít az, hogy mindannyian ugyanazon Jókait magyarazzák egymásnak. Könyv nélkül is tudhatnák már a 14. és 25. szakaszt, mint én tudom az „Alsó-Lendvai Híradó” tisztelt szerkesztőinek levelét, de nincs jó emlékeztető, s csak egymást ütkeverik s országzerle olyan zajt esnapnak, hogy az én győne szavam végre is el fog hangzani, mintha leültek az abszolutok az országzabban, — s pedig most neki bátorodtam volna versesekben is megszólalni.

Ugy jartam biz én ezuttal is, mint midőn

Most is ott hivatogja egészen az ut melletti kölésságyban a him a feleségét meg a gyerekeit, Csir-lit, csir-lit! — Miskor úgy örült, ha hallgathatta a fogoly-cserrenést, most haragszik azokra a gyorslabá madarakra. Hess! . . . Hess! — s bedobotta villáját a kölesbe. Felrepült a megjédit esalád, s az apró fekete pontok oda este le a csati temető arka mellé. . . Hej, jobb is lenne neki ott a huga mellet!

De akármennyi rosszart rá szórt a szeretőjére haragos léányésszel, a szive mindig ki tudta menteni azt a derék legényt. — Nem, nem lehet az olyan rossz, hiszen milynen szerelmes hangon mondta ma is: arnyos virágom, aztán meg: czukros bajnyom . . .

Jaj de megjédit! Azt jövendölte a Világlatn Babi, hogy: akkor csal meg lellem a szeretőt, mikor a gőnzölő rudja Csát felé hajlik. Pedig hat mindig háttal van az a falnak. — Hej, ha ott lehetne a gőnzölszékéren, de belatna onnan a Sándor szivébe!

Bimbalam, bimbalam. Esti imára harangoznak Csaton. Egy félórával megint régebbi a Bán Sándor hűlensége. . . .

Egyszer csak uthon volt a zöld ablakos hazuk előtt. Kis gagyogó ücsese — boldog gyermek! — felé nyújtotta busos kezecskéit, s elpiatyeredt, mikor a szokasos csök helyett azt mondta a rossz bátya: te csunya, Farkeszlóvá, hízlegete dörgölődött hozzá a bodros szőri véne Száva, de nagyott nézett, midőn cirógatás helyett

pár évvel ezélt házasondi késtem, — s éppen ez az a mi keszirt.

— Valahányszor szép léányt láttam a ki nyájában tekintet nem, mintha Jókai Edrisz legények én lettem volna ellentéte, egyszerre fellángolt szivem és házasondi akartam. De az autan valamely bájos hölgyeske alkalmat engedett a nyilatkozatra, — akkor nyelvem elakadt, énemült s gyáva önbiatlanságon rajtam érem s tartott mindaddig, míg a keoves percek eltunték, s én cindulást ismét és ismételve, hogy szerelem által a világ felboldogbalt halandója legyek. — S pedig hát jelek szembeszédék s kézsóron gattsal eléggé ki birtam fejtem érzelmeimet, ugy hogy bamlasom tárgyait többnyire megértettek. — de a mint szöbeli nyilatkozatra került a dolog, akkor végem volt, — izgertem — moztogtam, törtém kezemet s alig válna képes becsülettel vissza vonulni.

De ez el a természetemmel is megíartam. Egy alkalommal Budapesten voltam, s mint a féle vidéki fiatal ember, sora látogatam a színházakat is. — Az opera házat hagyatam utóujára, hogy jó szájvívvel jöjék hazá, mint valóságos zene boldon.

Alig kezdődött meg az orchester az opera nyitányán midőn szomszédoságban egy urból lepedtetek le a fiatal kánvával, emelk engedtem a mellettem levő hálóval. Mivel az urbólgyegyel par nap előtt egy társaságban talákoztam, udvariasan köszöntém „mind őt mind lelkem!”

A női szépség irant nem tagadom, főgököny vele, s hamar képzélem magamat szerelmesnek, — de az a színtelen, kihérkierített kiszaszonyka, ki mellettem ül, nem tartozott azok közé, kik irant lényra lobbantam. Ez volt talán az o'ka, hogy vele néhány szót váltani minden elfogulság nélkül jelek valamé egész adást, míg az opera elkezdődött.

Fidélitől adták, s e mű nagyzerűségére annyira elfoglalt és hatott réam, hogy csaknem magam kívül valék s izgalommal teljesen feledém, hogy tömött színházban vagyok, s nagyszámú közönség van körülöttem.

Lelekem a zene világa tévdt, ott kalandozók és emelkedtek s dicsekvény- szerelem és egész világ felvéde lett előttem. . .

Csodálatos álmodásaim „közepet, nem tudtam mit eslelkesztem, megragadtam fiatal szomszédum kezesebét egykét, s szorongattam, nyomogattam dícsőitve Fidélt halhatatlan terepítőit. — Midőn a függőy legördült, s elhangzott az zene utolsó accordja is, egyszerre magamhoz jöttem, s ijedten boesátam el a szorongatott kis keztem.

Az ifjú hölgyeske azonban nem látszék

oldalba rugta a kisebbik gazdaasszony. Haragudott mindnre.

Akármbé fogott, — visszajárul esett. Ne léz is a nyugalom tűz és víz között!

Persze, persze, hogy ugy lesz! Holnap már nem szől hozzá ugy, a hogy szokta. Azután ré se néz több, megutálja, elhagyja. És kiért? Azért a fehér arcu Zvér Mankáért. — Hat tudja még valaki ugy szeretni, olyan igazán, szivből mint ő?

Vaesora múltával kisurrant az utzára, s futott-luttott fel a nagytetezen a Tüske Ferkóért.

— Ferkó, hól lattad, hól hallottad?

— Hogy hól hallottam? Beszélj azt lellem mindenki, s csak a vak nem látja, hogy mikor elveszi a kétvét a Manka kezéből, öbe fogja, szorítja, mintha csak magát a léányt tartaná a két karja. — Régen mondtam én azt, hogy egy malomba öröinek.

— Nem igaz, nem igaz!

— Ha ugy gondolod Zsófi; én nem mernek hitet tenni a hűségére. Hej, majd a tyuk is kikaparja!

— Ferkó gyere velem a majorba, megszerzem a Kátyi Laci furogyáját.

— Azért nem megyek galambom, hanem egy bokor esöködött a világ végére is.

— Ó te mókus. — No nem bánom. —

Még ébren volt a major. A borotvált képu harvotok ott üttek a pitvarokban és hallgattak a Kerék Dani menyecskejének a notáját; hogyan kipirult arza a szerzőgyenyőfa tűze mellett. Az a kiru a kemenczere guggolja tujta hozzá a kisérőt.

clegületlenek, sőt egy nyajas egy batorító pilantus után személetesít ez susoga:

Szólfonban rémülettel siettem a Hotelbe, hől szilva valék s azonnal a központi pályaudvarra hajtotték, hogy még az éjjel hazá felé induljak.

Rémületemben felede lőn a nagyzeri zene. Fiedio hatasa, felede minden azon egy keserves gondolatot kívül, hogy mikor földöz roskor érvénysitem óhajtasamat. Mikor óhajtotam volna zsemet vallani, gyvasagosom cönémított, s mikor tavol érzem lekem minden gondolatát a szerelmentől, akkor esakén kérésem kerültem. — Ilyen formán történt mint láthatják a szesz szerkesztő urak első költői kísérlettel is, annyi nehézháza és kürdeltem után, most már azt szeretném tudni, mi lenne ream nézve jobb: Kötő lenni vagy nem lenni.

Muray.

Levél a szerkesztőkhöz.

Tekintetes szerkesztő ur!

Az alsó levendai önkényes túróldog-egy által folyó évi március 23-án rendezett tunczmalust — dacára annak, hogy az id-közben bekövetkezett országos gyász miatt már másod ízben elhalasztott meg lehetősön sikerült, a menyniben vendégnek szép számban gyultek össze; az egész éjjelt vig kedvelvőtöltek s azoknak legnagyobb része csak hajnal hasaditvait hagyta el a tanczertermet.

A szépmen közül ott voltak: Antauer Jánosné, Deutsch Mária, Schvaz Jakabné, Kosich Károlyné, Neubauer Andrásné, Szepessy Jánosné, Sztia Elekné, Schwarcz Károlyné, Vortmann B. né, urhölygek; Deuts. h. Janka, Göcz Csill. öz. Csolnacsné (Pörzszombat) Löbl nővér, Nagy Emma, Mánsscher Janka, Rosenberg Vilma, Stern Róza (Nemétujvár) Turnauer nővérek k. a. stb. s. b.

Belpüti díjakból és felültesekből befolyt 92 ft. — miből a kiadások 72 ft 55 kr. levonva, az egyvet javára maradt tiszta jövedelem 19 ft 45 kr.

Felültesít szivesek voltak: K. Hájós Mihály 4 ft 60 kr., Lenek Ödön 4 ft 20 kr., Dr. Józsa Edeán 2 ft 20 kr., Füss Nándor 1 ft 20 kr., Dr. Wodák Adolt. a. Sztia Elek 1 ft 20 kr., Tausz Ferenc 1 ft 20 kr., Bodleyk Lajos 1 ft 20 kr., Schwarcz Jakab 1 ft, Deutsch Mór 60 kr., Ivanics György 50 kr., Wormann Benő 50 kr., Murasits József 50 kr., Sztia Elek 50 kr., Cszimadia János 50 kr., Freyer Fülöp 50 kr., Dr.

Király Mór 50 kr., Neubauer Andras 50 kr., Farkas János 50 kr., Stein Antal 40 kr., Groz Csill. k. a. 30 kr., Graner Benő 30 kr., Vreuts Elek 20 kr., Poppel Lajos 20 kr., Murkovies János, Karabélyos Fek, Ehrenreich János, Tuske Ferenc, Stern Henrik, Pollak Lazar, Lendvay Matyas, Matyasosky Vinze, Lovszky Samu, Nagy Sándor, Tomka György, Osznyák Tamás, Szepessy János, Tonk János, Fuchs János, Karpáty Lajos 20—20 kr., összesen 29 ft 60 kr.

Fogadják a nemessivű felültesítő az egyvet leglahalbas köszönetét.

Tisztelettel maradván tekintetes szerkesztő uraknak Alsó-Lendván, 1889. március 7-én. Alazatos szolgálja Guttman Lajos egy. legy.

Különfelek.

Ésköv. Laubhammer Oszkár helybeli kir. közlegyőz március hó 4-én vezette oltárhoz Treppin Paula kisasszony Pécsét. Az új pár még azon a nap Bécsebe atazott.

Képviselet felüli gyűlés. Március hó 6-án d. u. a városbanan képviselő testületi ülés tartott, melyben a város által avari városi társasrövények kifüzetése ezáltalból nyoloz ezer forint kölcsön felvétele határozattott el.

Farsang végén. Varsoukban a farsang végén szokatanul jó kedv uralkodott minden félé, iparkodott mindenki fenélig üríteni a poharat, gondatlanul elmerelve a különféle élvezetekben egy, mintha ezután nem lenne több klatás a mulatozás. Több helyen estélyek rendezettek, itt, ott tanczál egybeköve s folyt a mulatság estélyel reggelig a legvidékebb kedély hangulatban, a mulatságban iparkodott tal tenni egymáson örege aprja egyaránt. Az utzokan özőnével lehetett látni a szebbnél szebb öltözötti maszkokot, kik annyian voltak, hogy ide-oda menve ugyszólván egymásnak adták az ajtó-kiléncsetek.

A vendégköltő a zene kellemes hangjait ingereltek a jóról-kelők fileit. Azoiban legéinkébb volt a mulatság Neubauer vendégfőjében, hó alározás bal rendezetése s hol éppen e miatt a termék zaufalgos megtekelt egészen vegyes publicummal ugyszólván a tarsadalom minden rétegéből, volt ismét jó kedv élyan, minót csak farsang végén lehet látni. De mind ez még nem volt elég Bozay Pal nagyvendégölök plakatokan oriasi betűkkel hívta meg a közönséget a farsang temetésére s egyuttal hamvazószerdán a halotti rög megülete. S mindazok legnagyobb része, Lik megadva a végtesleletet, ünnepelessen nagy részével

megjelentek a temetésen, másnap a halotti rög megülete is jelen voltak, s mely banatukat csak a helyre leve enyhítette némelig. Némelyek pedig — kiket nagyon elfogott a bugázóg — csak csuto: kökín reggel távoztak a tórból a Kosutha-ötta élekekélek.

Kövér. Schönbölk Mór nagy-kanisai lakos mint értesülők vörösunkban kiveszhatt szándékát megüteni s ezebből Balogh Arpad helybeli polgar házat már ki bérelte. Az üzletet mar márczius 1-en akarta megnyitni, de ebben ott család körülményei akadályozták meg.

Mura-Szombaton a Rudolf trónörökös halála miatt a múlt hó 16-áról elhalasztott ballé h 20-án tartották meg a császá temetését, s ha megkövönök kihöztöt egyserbőseget nem iszálják, a megülete uralkodók és királyok, s egyövást mindamulmettel kerültek, s helyette a jó istel választottk irányadók lételek megvárostással. Mót valótlan szobhölököt öltözöt megülete, ki a hajló hölyg koszoru szepözött s örmömet pilent meg a nem iva letező alakokan Egy szoval szep is volt, mulatságos is volt e bal, s minden jelen lévénök kevesek emleketökön maradt, s örmömet öhájja az ily hal kométsé. A jelenvölök közül felsömlük, a mint a tova letege pohár közli a nevetek felölükkel, asszonyok közt: Horvath György ügyvéd kelem s speleznés nej, Pátró Gézán, Török Erősné (Szombathely) Árvai Haralón, Ambrus Sándorné, Fasching Györgyne, Királyos Ferencz, Berke Malachy, Szakonyi Jenőné, Gyóri Benő, Andrács Ágalyon, Notmann Vilmosné, Fűrész Sándor (Bárány), Kőrösi Ferencz, Harmati és Csápo Zoltánné, Leányok közt, hó betűk: Szóval Mlót, Reich Ida, Czimán Emlita, Eberl Róza és Anzella, Hesz Irma és Örszky k. a. továbbá Sinkovics Paula (Harkozó) Szász Szófi (Bárány), Solbar k. a. (Pereczfalva) Cipáit Ester (Bárány) stb. stb.

Gyilkosságnak jötték nyomára esőrmegföldön. Az ottani kanasz m. évi december hóban hirtelen halallal múlvan ki, eltemették. De felesége nem nyugodott meg. Kutatta a halál okát s bejelentette az esetet a kir. törvényszéknel; a vizsgál megindítatván a letenevi kir. járásbíróhoz kiaszatta a tetést s az orvosok constaltak hogy ités következtében halt el a kanasz. A vizsgálást végül a gyama a esőrmegföldi bíróra irány, mivel emek volt a kanasszal elhallozása idejében önmek-ökeozzanása.

A jüvedelmöz gyümöstenyiszítés szabályai cím alut egy igen hasznos kis füzet jelen meg Méhner Vilmos kiadásában. A füzet írja Bormecsiha Zoltán gyümölesészeti fundotárnár s alapos utmutatást nyujt a gyümölesök szaporitása, oltasa, ültetésé, ápolása s a gyümöles eltaritására vonatkozólag. A füzet ára 30 kr.

Patkányrög. Novák József bajnai lakos jege gyermekökön tört akart hozatni egyik kanaszit a gyümöszarból, azonban a ház szolga szepneteki bátyjától hozott ily port, hiszen — ugymond — sok van neki és ingyen adja. A gazdanak gyamsnak tetszett, de a gazdaasszony

eserelt a telen; ismered. — Ott a hátuk mögött, hehehe, ott gubbaszt a Markó, mint a tollát vesztett kappan. Avval a Manka jatszik egy, mint a macska a fonalgömbökkel. — Hej Zsófi, ha te úgy felém hajnálál, de megbecsülnéd! . . .

Fizess ki lekem!

— Csitt! Menj oda, hivid ide! Mond neki, hogy beszélni akarok vele. Siess!

— De édes lekem, a miben megakudtunk!

— Megkapod, Siess!

Eljött, Jaj, hogyan is kezdje, hogyan nézen a szemek közé. Ehfördül, haragudni fog reid.

— Erdemes is mára!

— Jó estét Zsófi lekem! — Zsófi lekem, ez nem az ó szava, ez a második etető.

— Elhivattál, mit akarsz?

— Semmit Peti, az az hogy mégis . . . Igen; nem latta a kendőmet?

— A kendődet? — Itt van a szivem felett, egy esőkkel kivalthatod. — Hej Zsófi, mint a kendődet keresed te! Pedig eddig vissza fordult a Ban Sándor Csátrol.

Elment. — Megtudja, hogy kételkedni tudsz tette bene! — Hogyan álljon elébe pirulás nélkül. Most már igazán megérdemelne, hogy elforduljon tőle! — De hát aztán kinek a szavára hajított. Csak itt volna az a félkegyelmű legény, hogy szót rebegetné, de ugy, hogy a boszorkányok nagynyja se különben.

Futott, sietett a gyalogjárónak hazafelé. Az utba hajló nagy füre esett friss harmat lekussza öntözte a viganajót; megjött a luzernásból előreg nyúlott, fél az árnyékatól Talalkozott apró

lármas pipyalattyókollak, aztán azzal a jószívű legénynyel. No most segítsen magán!

— A majorba voltál Zsófikám?

— Oda Sándor. Elvezettettem valamit, azt kerestem.

— Megtaláltad?

— Meg. De mit gyontat, biza bünsének hisz, Ha bün az, hogy elfordult tőlem, annak hiszek. — Zsófi!

— Ne, ne mondja tovább! Beszélt azzal a félkegyelmű legénynyel, mondja?

— Az monda, bár ne monda volna! Szívet eseréltél Zsófi, a Kári, Peti né nem az enyém.

— Sándor, aztán elutalta hinni!

— Ahogy elhittet valamikor, hogy szeretsz!

— Szeretem most is ugy mint akkor,

— Szeretsz? . . .

— A nyugalmamat kerestem Sándor, Ne kérdeje miért!

— Zsófi! . . . S megtaláltad?

— Meg!

— Menj galambom hazá, siess. Ládd hátval van a gonczöl Csátnak, nem is fordul meg soha.

Ilyen vigan se ment még Csát felé a Molnár Zsófi. Dudorász sietett el az illatos luzernagyagok közé. Azok a kis ártatlan fogoly madarak újra ott espegtek a kölesben. Mily szerelmes hangja hívják egymást, elhálgatnál éjjel. Kis boldons madarak!

Csak a temetőnél falut meg a kedve, Milyen esendes ott minden azok alatt a kis fakerezetek alatt!

— Szegény kis hugom!

mint mikor egyzerre szól a rigófüttya a vadgalamb bugázás.

Kinn a szarún a gép alatt a hamutartóban még izul a perzsis; feljűt pófalaf élészti a Martin fűt, s pirítja a tibusz kukoricazejét. Egy-két kis béres hever körül a fejen. Egy csattanásra felugrik a kisebbsik, az Istók.

— Ni a Túske Ferkó. Hogy használják féi a világ minden szalmáját a beteg agyadba.

— Paz Istók szógám. — Hol az etető?

— Ott a Etei a galambját . . .

Két fekete alak űlt az arkoparton egymás mellett, mintha össze nőttek volna. Az az a szép horvat lány; most előtűnt a karsu dereka, s a másik az a . . . Ki se tudja mondani! Mógöttük leskeődik, mint az ödög a kolostor körül a kis figura horvat, a püpos Pódrúgyi Markó; nagyokot sóhajt, mint a lyukas dudu.

Hogyan nyáljak-falják egymást. Az az oroztalan Zvér Manka ráhajítja barna fejét a Ban Sándor dagadó mellére, két karjával ott csüng a legény nyakán, mint a szeder inda a fatörzsön. . .

— Ugy-e megszölgáltam a esközt Zsófikám! Nem érdemes hidd el a feleségi Sándor a tu szeretedre! . . s átnyalabolta Túske Ferkó a Molnár Zsófi derekát.

— Hess szógám. Ide hallgass. A Sándor az jól látod?

— Hogyne látám, — Ott van ni, most félrebbent a paruzsika kötött babos kedvi; a te kendő az Zsófi. Most leoldja, s oda veti a Manka puha, gömbölyű nyaka köré. — A kalapjából kirug a makrája, mint a Bogrnár Estököl

lisztermaradéknak vélnév, térszába gyurta s a család négy tagja esakhamar rosszul lett, tole, a mérgezési tünetek nagymérvben mutatkoztak is; szerencsére Augenföld Fülöp kororvos által nyujtott gyors segely megmentette életüket.

Iparos szedők betegsegelyző és temetkezési egylete van alakulaban Keszthelyen, melynek tagjai csak nos iparossegelyző lehetnek. Az alap-szabalyok mar elkészitettek; az alakulo körgyü-lés március hó 2-án tartatik meg.

Lámpa beverők. Keszthelyen, a Deák Fe-renc utcában febr. 20. és 21-ik közt levo éjjel a lámpákat mind beverték. A tettesek közöl mar par egyén lépre került. A bösök részeségükkel vételeznek. Szegény tatarok!

Pénzküldemény háboru esetén, a hadsere-g rendelteti lapianak legutóbbi száma közöl egy igen praktikus intézkedést arra nevez, hogy lehessen háboru esetén mogostottinak pénz küldeni. Ezentúl ezen rendelteti értelemben nem lesz szükség arra, hogy az összeg kérszépben küldessék el, hanem a hadművelleti — vár — és esapatnyitárkánál egy ily lechet utalványozni a pénz, mint most a postán.

Nines rosz spirítusz, csak rosz torok. Az egykori kántor azt mondta: nines rosz bor, csak rosz torok; ugyanezt valják az erös palinka ivók Tudomány és törvényhozók nem birnak kifogni a palinka ivók torkán; több helyről értesülünk, hogy a denaturáltszeset égg jötizen megzsuga s a nép.

Tollkarczok.

Miként lett a tavasz tolvajja.

Dencker után.

Sok, igen sok év előtt ismét leszállt a földre a tavasz. Néhez hárzok kelle küzdenie a tél apóval, melyben majd ó, majd a már vénségtől gyöngült lett látszék győzelmekedni. De végre is az üle ifju diadalmaskodék a fáradt aggastyán felett. Dörmögve és fenyegetőzve vonult vissza a lefegyverzett.

A tavasz azonban egyelgve és mosolyt hintve szeresztet, tartá bevonulását. Uj királyok ha oly kedvesek és jók, mint tavasz fejedelmé, — örömszt szeretnek népeiket oly boldogga tenni mint csak lehetséges. A nap valóságos, igazi királyi koronazta a tavaszt, s ez népeit minél boldogabbná önjátotta látni s hozott is minden altalvóga számára vásárfait. Talán czukor szelkékét? O nem, az nem létezik az ő birodalmában, hanem sokkal sokkal több dolgotok. — A kopasz fák zöld bimboskájakkal díszette föl, s mintha zöld fátolyba burkolta volna, ugy tinte föl. Minden bokor, rétseg és szantóiföld, hasonló szép zöld fátolyt nyert ajándékul, mert a tavasz király kedvence szene épen a zöld szin. De korán se képzelje ám valaki, hogy a fák, bokrok, mezőségek is szantóiföldek hiúk vagy pipere kedvelők lettek volna. Mentsen Isten! Szép ily ruháikat csak az ifju tavasz király s az ember kedvéért viselék.

Most a nyjas kikelet ur megnépesítette a fák és bokrok lombját, előzován a durva ősz és mogorva tél szamizott szamarát is. Lomb-kocsik berendezést azonban a tollas világunk magának kelle eszközölnie, mert a szegény vendég fogadóskól különbben nem tehettek volna éleget, minthogy a hány féle madár, annyiféle építési modorban készül a fészék. De a nyjasán át engedelt kal-helyiségekért halálból, a legdicsoibb hangversenyeket hangoztatá a kis tollas lakosok, melyet minden erd-lakos dítjálalul hallgathatott.

A források, patakók és tavak, melyeket tél apó fogva tartott, tavasz király szabadon bocsáta. Hiszen minden ői és jó király uralkodása kezdetén szabadságot szövik nyerni a fogyók. O milylen boldog volt ez a szabadtalakra nérvé! a források felzúgott örömkömben s mo-molya sugták meg minden fúszálnak szabadtalukat; a patakók ujoingva iramodtak tova, a tavasz jóságát hirdette, míg a tavak, mint meg anyi tisztá, nagy szem, felmosolygott az égre.

Bevonulása munkáival elkészülve, most mar trónján pihenni készült tavasz király. De hogy királyoknak nyagta nem lehet, esakhamar tapasztalnia kelle.

Eppen midőn mohával parázott karos szék-re akart lebeszalkozni, egy gyönyörű-szöke lányka közeledék. Szegényesen volt öltözve, de oly nemes és kecseljes volt minden mozdulata, hogy

hercegisasszonyoknak illeté voltna. Tavasz király ugy el bájolatték, hogy feledett lelni, s kezeit összecsapva önkénytelenül így szölt:

Mint sajnálom, hogy királynéra nines szükség! Mert csak téged valasztanalak királyné-mul.

A leányka nevette azt vizsonzá, hogy szegény pór leányra nézv az igen is nagy szerencse fogna lenni.

De valami ajándékot minden esetre kelle, hogy adják nekéd — vizsonzá a tavasz. — Kérj toleim valamit.

Edes jó királyom, naponkint virágodból fogok szedni.

Nem, az nem elég; azt minden ember vihet toleim.

Egyéb kívánságom igazán nines — szölt a kis lány nyjasján.

Erre egyszerre csak igen tavasz képet vágott tavasz király, s midőn Margit észrevezte, ott termett a tulodolam, ama gádzag porfui hízával, ki földéit oly szorgalommal munkálja, s gyors fogással kiszakítja kébőlöl a szivet s a banuló Margitnak ajándékoza. De ez aztán igazi arany szív is volt!

Ugyan e pillanatban éles fájdalmat érzett a leányka, Tavasz király kiszakítja az ő sziveskejét is, és engedelmet sem kérve reá, Jancsinak ajándékoza. Hiszen az igen szomorú is leende, ha szegény Jancsi teljesen szív nélkül marad Gyakran törtéink, hogy a jökevű tavasz király engedelmet nélkül sziveket tép és osztogat. — de nem ad helyette mast, — persze, hogy a dolog így meglehetősen kényelmetlen.

Midőn Jancsi elnyerte Margit szívet, önkénytelenül borult tédre, hogy hálát adjon Isten alácsáért. Ezt természetesen az okozta, hogy Margit szive valóságos kincs; a legnagyobb drágakö volt. Hiszen meg is köszönték jóságát mind a ketten, tavasz királynak.

A leányka ezután gyorsan haza szaladt, s elbeszélte anyjának, mi történt. Ez azonban allig bírta nyjas szavainak hitelt adni, oly különös történet volt az egész.

Midőn a nap leszállt s az est beköszönte s Jancsi munkáit végezve bekötötte s ellátta lovait kopogattak Margit ajtájan.

Ki van odakünn? — Kérdé a leányka.

A Jancsi! — hangzék a valasz.

Adjon Isten jó estét nénem asszony s ne-neked is Margitkának — kezdé a fiu. — Nagy az én bajom — folytata felsőhajta — azért jöttem nénem asszony, hogy segítsen sajátomat vissza-szerelni. Margitnál van az, mint bizonyos tudom, de ő nem fogja vissza adni akarai. Azért hat az Isten aldjá meg, adja nekem az egész lanyt.

Midőn a következő évben az örök ifjuság-megoldott tavasz király bevonulását ünneplelte, nagy lakodalmat ülték a faluban, czigány zene, tánc és lakoma mellett, s a mulatság egy megtetszett a tavasz királynak, hogy azóta minden éven ismétli tolvajlását. Hiszen a szét osztott s kitépott szívek, természetesen, nem mindig arany és drágakö értékek, hanem majd cziszt, majd réz, majd czin, vas vagy bádog szívek, s ezek mellett aztán a történet vége nem is olyan szép.

Aubriet Xavér szerint az angol nők itálában hatvan évet élnek; harminez éves korukig vizet isznak, harminezétől hatvanig pedig égett vizet. — De szerencsére a ki ezt allita franciaia, s így ellensége az angolnak.

Egy idősöbber urhölgy vasuti kocsiban utazott több urral együtt, kik az egész kocsit telefölték; az urhölgy végre meg-sokalva, kizöl a kalauznak, s kéri: »szabad-e ezen kocsiban dohányozni?»

»Oh igen; vizsonzá az szolgálatkészen, ha az urak odabenn nem ellenzik.«

Nevelőno. »Most kedvesem a »van« segéd igét fogjuk elővinni, például nekéd van kötényed, tegnap nekéd volt kötényed, és holnap nekéd . . . no hogy mondanád?»

Gyermekek. »Holnap — kérem holnap már piszkos lesz a kötényem.«

Felölös szerkesztők:
PATAKY KÁLMÁN, VAGHOTT KÁROLY

Kiadótulajdonos:
KARDOS G. nyomdátulajdonos.

Ny. Kardos G. nál Alsó-Lendván.

HIRDETÉSEK:

Hirdetmény.

A velő idény alkalmával ajánlom a t. közönségnek gazdasági |; lóher, luczerna, tengeri, zab és búkköny; | valamint kerti vetemény magvakat a legjobb minőségben.

FREYER FÜLÖP

Alsó-Lendván.

Hirdetmény.

Szécs-Szt Lászlói birtokomon több ezer tölgy s fenőfő, valamint táviradi póznák eladóik. — Ezen kívül néhány száz öl fenőfő is vágható.

Vogler József

szavanyuvarfőrs tölgyudonés Péntecson, a n. p. Badkersburg.

HIRDETMEŒY.

Van szerencsém a n. é. közönség beeses tudomására hozni, hogy nálam egy finom

fél födeles kocsi

van eladó. Régi kocsival is beeserlettik. Saját kocsimat a legjutányosabb árban fogom számítani.

NAGY FERENCZ

fűhérteli kovacs mester A-Lendván.

HIRDETÉS.

Egy ujonnan készült elegans

HATTÓKOCSI

(Kutschierwagen) finom franciaia olaj tengelyekkel, ugyszinte egy finom keveset használt

egyes hintó

jutányos áron eladó. Ugyan itt egy jó karban és csak egy évig használatba volt Hungária Drill.

13 soros vetőgép

jutányos áron eladó. Bővebb értesítést kaphatni ÁRVAI H.-nál Muraszombaton.